

23 січня (вівторок) запрошуємо на перегляд фільму «Сотворившая чудо», фільму про реальних людей: сліпоглуху дівчинку та її талановиту вчительку, фільм, що вражає та надихає.

Чекаємо на вас об **17.30 у аудиторії 513 корпусу 4 СумДПУ ім. А.С. Макаренка.**

Що відчуває людина, несподівано осліпнувши і опинившись в повній темряві? Паніку, страх, жах. І кидається, не знаючи, що робити, поки не заспокоюється і не починає прислухатися...

А якщо її позбавити ще і можливості чути?

Занадто трагічно?

На жаль. Приблизно з такої сцени починається фільм «Та, що створила диво», тільки перед глядачами з'являється не доросла людина, а дитина п'яти років, що втратила після хвороби зір і слух.

Вередлива, нетерпляча, свавільна дівчинка. Вона робить що хоче... Батьки навіть не намагаються їй суперечити, намагаються вгадати кожне бажання, жаліють і пестять, іноді ледве стримуючи нетерпіння, і тільки старший звідний брат називає речі своїми іменами, закликаючи позбавити будинок від такого «жаху».

Але якщо я вам скажу, що через декілька років цей маленький «монстр», що не уміє ні читати, ні писати, ні говорити, ні чути, поступить в коледж і закінчить його, поступить в університет і закінчить його, створить Фонд підтримки глухих і сліпих дітей і удостоїться визнання Марка Твена: «В XIX столітті були два по-справжньому великих людини — Наполеон і Елен Келлер», — чи не назвете ви це дивом?

«Бідне дитя! Її бунтівна душа шукає собі їжі в пітьмі, її невмілі руки руйнують усе, чого торкаються, оскільки вона просто не знає, що робити із предметами, що зустрічаються на її шляху», — скаже про неї та, яка прийде звільнити Елен з темряви, — її вчителька Ганна Салливан.

Це про неї фільм «Та, що створила диво». Це вона створила диво, вона приборкала і приручила безрозсудне дитя, як приборкують і приручають норовистого коня. І вона мала на це право, тому що любила свою ученицю. Вона відкрила для Елен шлях до пізнання: спочатку познайомила з ручною азбукою і з іменами усіх предметів і явищ світу, потім відповідала на численні питання, пізніше переказувала лекції, читала домашні завдання, відшукувала в словниках значення латинських, німецьких і французьких слів (коли Елен вчилася в університеті). Вона прожила усе життя поряд зі своєю вихованкою, вважаючи, що історія її викладання і є історія її життя, а її робота і є її біографія. Їх зв'язували узи щирої дружби, які з роками ставали міцніше і міцніше.

{gallery slider=boxplus.transition animation=3500 links=0 width=300 height=250}lpp/news/2018/kino_klub{/gallery}